Núm. 512

www.sarment.cat
sarment.blogspot.com

Sarment

Butlletí del Cercle Cultural de Balsareny

Any XLVI - Maig 2021

Balsareny comença a normalitzar la Festa Major

Pàg. 02-03

A. Selgas

Deu anys de Gegantons

Pàg. 03-04

A. Selgas

Els nostres esportistes

Ona Sellarés

Pàg. 10-13

Arxiu Ona Sellarés

02 Balsareny comença a normalitzar la Festa Major
03 Deu anys de Gegantons
05 Un Sant Jordi solidari a Cal Merenci
06 Concurs Literari Sant Marc 2021
Imatges de Balsareny
07 Els Dansaires hem tornat a ballar a la plaça
08 'El Sobrino del Diablo' al Casino
09 Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat
10 Ona Sellarés, a cavall cap al futur
13 Tempo
14 'Petits tigres' al Casino
Poetes de Balsareny
16 Comissió Memòria de Balsareny
17 Gestió forestal amb cremes prescrites a Balsareny
18 Passejant per Balsareny
19 Entrevista a Ivet Junyent Arnaus, una advocada d'ofici a Balsareny
20 El CEB recupera un pou de glaç al pla de Vilamajor
21 Paraules d'amor
22 La Veu del Campanar
23 Cinc Minuts
Repte
Meterologia

Balsareny comença a normalitzar la Festa Major

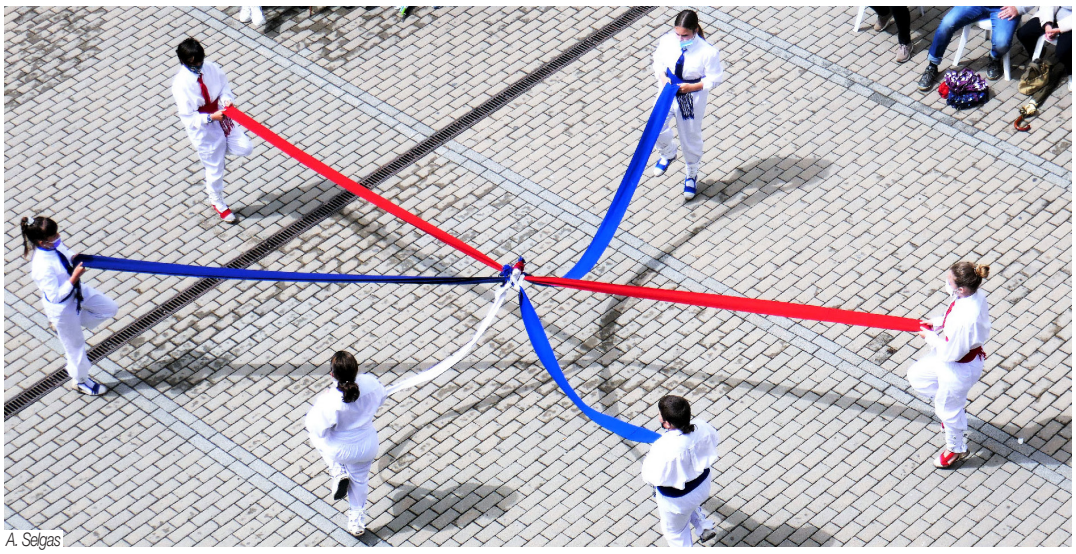

A. Selgas

Sarment

L'any 2020 l'abril ens va enxampar en ple confinament i vam haver de celebrar Sant Jordi tan sols des dels balcons guarnits, i la Festa Major amb projeccions per les xarxes socials de concerts, teatre, danses i balls tradicionals enregistrats expressament o bé recuperats d'altres anys. Aquest 2021 la situació ha millorat una mica, i ja hi comença a haver força gent vaccinada, però les restriccions del Procicat encara afectaven bona part de les activitats públiques, i es recomanava molta prudència d'acord amb la normativa vigent en cada moment.

Potser per això hem tingut enguany una Festa Major que no s'ha anomenat així. El programa oficial d'actes es referia tan sols a la celebració de "Sant Marc '21" i s'hi deia que, en espera de canvis en les normatives, no era "segur que es pugui celebrar la Festa Major". Tot i això, la programació oficial i altres activitats promogudes per les entitats locals han permès fer una Festa amb prou actes, tendint encara tímidament, però de forma decidida, a una normalització que tothom desitja. Això sí, amb moltes actuacions a l'aire lliure i seguint estrictament les disposicions sanitàries que ja tothom ha anat assimilant.

Així, el programa oficial incloïa, entre altres, el dia 23 d'abril uns contes de Sant Jordi a càrrec de Mònica Torra a la plaça Onze de Setembre; un muntatge de Llegendes de Bèsties Valentes a la zona esportiva de Cal Nosa; un concert de Suu al camp de futbol; un repic de campanes a càrrec dels campaners locals a la plaça Roc Garcia; i, a la sala Sindicat, la projecció de la pel·lícula infantil *Ambauka i el fantasma Bububí*, i al vespre el "pregó de Festa", aquest any a càrrec dels gegantons Joan i Mariona de la colla Els K+Sonen, que celebraven els deu anys. El dia 24, dissabte, hi va haver una experiència de Realitat Virtual al local de la plaça de la Mel; la inauguració i jornada de portes obertes de les pistes de pàdel; una Festa del Circ amb tallers de globoflèxia a la plaça de la Mel; un concert a càrrec de l'Orquestra Venus a la plaça Roc Garcia; una nova projecció de la pel·lícula infantil del dia anterior; dintre del cicle de música Sona B, un concert de música urbana a càrrec del DJ Òscar Nadal a la plaça Roc Garcia; un »»

Sarment
Dipòsit Legal: B- 27.977-1980
sarment@sarment.cat
ccbsarment@gmail.com

Edita: Cercle Cultural de Balsareny
Coordinador: Jordi Selgas
Composició: Gemma Rovira
Publicitat i promoció: Josep Gudayol
Redacció: Mireia Carreté, Ramon Carreté, Josep Gudayol, Jordi Medina, Xavier Novell, Ana Pérez, Conxita Planes, Isidre Prat, Laia Prat, Jordi Vilanova, Laia Riu, Alfred Selgas, Jordi Selgas, Blanca Soler i Lluïsa Coma.
Imprimeix: Sadurní, comunicació gràfica-Navàs
Edició blog. Responsable: Ramon Carreté

Junta del CCB
President: Joan Prat
Vicepresidenta: Laia Riu
Secretari: Lluís Boixadera
Tresorer: Josep M. Sanfeliu
Vocals: Ramon Carreté, Lluïsa Coma, Josep Gudayol, Antonio Manzano, Jordi Medina (Astroamics), Xavier Novell (La Garsa), Isidre Prat, Jordi Selgas (Sarment), Alfred Selgas i Jordi Vilanova.

Hi col·labora i dóna suport:
Parròquia de Santa Maria de Balsareny
Casal de la Gent Gran
Agrupament Escolta Guillem de Balsareny
Claustre Escola Guillem de Balsareny
AMPA Escola Guillem de Balsareny
Club d'Escacs Balsareny
Club d'Handbol Balsareny
Club Natació Balsareny
Penya Barcelonista de Balsareny
Centre Excursionista de Balsareny
Astroamics - La Garsa
ARFAC - Amics del Casal

Els escrits publicats al SARMENT no reflecteixen el pensament del CCB, sinó el del signant, entitat o persona. Només els signants <CCB> reflecteixen l'opinió del cercle.

recital del grup manresà de pop-folk Ariet a la zona esportiva de Cal Nosa; un concert d'Antonio el Remendao a la plaça de la Mel; i la projecció del film *Terra de telers* a la sala Sindicat. El diumenge 25 d'abril, diada de sant Marc, el tradicional bonjorn al veïnat s'ha fet per megafonia amb músiques dels Bastoners de Balsareny; Helena Mallorca i Juan Rivas van lliurar els premis del concurs literari de Sant Marc a la plaça Onze de Setembre; després d'un nou repic de campanes, a l'església parroquial hi va haver la missa de Sant Marc amb la benedicció del tradicional panet, que després, en una bona iniciativa de la pagesia de Balsareny i voluntaris, va ser distribuït per les cases del poble; i a les deu del matí i a les dotze del migdia es van poder ballar les danses tradicionals a la plaça Roc Garcia, amb la cobla Principal de Terrassa i l'actuació dels Bastoners de Balsareny, els Bastoners dels alumnes de 6è i el Ball de Faixa dels alumnes de 5è de l'Escola Guillem, els Dansaires dels Pastorets de Balsareny i les dues colles geganteres, Els K+Sonen amb els gegants Blanca i Bernat i els gegantons Joan i Mariona, i els Geganters i Grallers de Balsareny amb el Marc i la Maria. La cobla va interpretar tres sardanes, entre les quals *La Santa Espina* i, és clar, *Records balsarenyencs*, de Josep M. Albertí. A la plaça de la Mel hi va haver un concert infantil amb Ambauka, i un espectacle d'humor, *La vida és Rocanrol*, amb "el Sevilla". El dia 26 hi va haver una matinal amb activitats per als menuts davant del poliesportiu; al Sindicat, una obra de teatre infantil: *El Patufet i els seus pares*; i a la nit, al camp de futbol, un espectacular castell de focs que es podia veure des de diferents llocs del poble. I per als dies

J. Vilanova

successius, s'anunciava una exposició de gegantons de 25 colles geganteres de Catalunya a la sala Sindicat del 27 al 30 d'abril, amb un espectacle de gegantons per al dia 2 de maig a la plaça de la Mel.

La Festa Major va comptar també amb un acte a la plaça de la Mel, a càrrec dels alumnes de l'Escola Guillem de Balsareny en homenatge a Pere Casaldàliga, amb dibuixos, les vinyetes de l'auca amb text de Joan Vilamala —que ara es pot veure a la Biblioteca— i un recital de poemes; amb la parada solidària de llibres organitzada per la Comissió Pere Casaldàliga i amb el concert d'El Sobrino del Diablo, al Casino, activitats de les quals ens fem ressò en altres articles d'aquest butlletí. Entre tots, s'ha intentat fer una Festa que, si bé no es podia considerar encara "normal", posava de manifest la voluntat d'un poble de superar els estralls de la pandèmia. Després d'un any en blanc, poder tornar a sentir les músiques dels Bastoners, del Ball de la Faixa i dels nostres Gegants, i veure'ls novament ballant en públic, ens va fer recobrar un bri d'esperança. Felicitats als organitzadors i gràcies a tothom qui hi ha col·laborat per fer-ho possible.

[Vegeu un ampli reportatge fotogràfic al blog del *Sarment*]

Els K+Sonen

Deu anys de Gegantons

Colla de Geganters i Grallers de Balsareny - Els K + Sonen

Aquesta Festa Major i la setmana posterior, els gegantons Joan i Mariona de la nostra localitat han estat protagonistes destacats de la celebració.

Una dècada d'història, els seus primers 10 anys! Si ho recordem, van arribar a Balsareny i van ser presentats durant la Festa Major de l'any 2011, concretament el dia 25 d'abril, que es va escaure amb dilluns de Pasqua; un dia plujós que va obligar a traslladar tots els actes de la diada de Sant Marc a l'interior del poliesportiu municipal.

Per aquest únic motiu, i essent la colla gegantera "Els K + Sonen" els qui hem donat a conèixer les dues figures pràcticament des del moment del seu bateig i amb elles hem participat en les diferents trobades geganteres d'arreu del principat, a l'Ajuntament li va semblar oportú donar relleu i protagonisme al Joan i a la Mariona perquè conduïssin el pregó de la Festa Major d'enguany. Òbviament, qui els donava veu i moviment era la colla que s'encarrega de fer-los ballar, "Els K + Sonen" de Balsareny.

Un pregó molt senzill, curtet, però alhora emotiu, per tot allò que significava, oi més quan la figura del gegantó, que en aquest cas, a diferència de la Mariona, sí que té nom i cognoms en la imatge de mossèn Joan Bajona i Pintó, malauradament ja fa un any que no és entre nosaltres.

Amb aquest doble motiu, vam donar vida al pregó; presentant, a més, la renovació d'ambdues figures, creades pel mestre cardoní Antoni Mujal, restaurades per la cassanenca Clara Anglada i vestides per la modista balsarenyenca, i membre de la nostra colla, Imma Navarro. Per les circumstàncies que tots sabem, l'acte va ser celebrat a la Sala Sindicat, amb aforament reduït, però cobrint el màxim permès atenent a la normativa del moment.

I enllaçant amb els actes finals de la Festa Major, per donar encara més vistositat a aquesta efemèride, vam organitzar una exposició-espectacle de gegantons d'arreu de Catalunya, amb un total de 26 colles participants i amb representació de totes quatre províncies; ha resultat ser una de les concentracions més grans de gegantons »»

que a dia d'avui consta a la història gegantera de Catalunya. Un total de mig centenar de gegantons van restar tota la setmana exposats al Sindicat. Per poder garantir que tothom qui volgués es pogués acostar a la sala, es van programar un total de 14 sessions al llarg de la setmana, des de dimarts 27 d'abril a diumenge 2 de maig, de manera que entre totes elles, més de 500 espectadors van poder gaudir-ne; també ho van fer els alumnes de l'escola Guillem de Balsareny. El resultat va ser un espectacle gens carregós, d'uns 40 minuts de durada, on l'espectador, en tot moment assegut a les grades, podia contemplar els diferents gegantons agrupats prèviament i amb tota cura per temàtiques, fent un viatge en el temps a través de llegendes, música i història.

Els K+Sonen

Per fer-ho més amè, i intercalant la presentació en off i en directe, s'hi van incloure diferents escenes teatralitzades, executades per membres de la pròpia colla, que acompanyaven de forma molt visual i dinàmica la presentació i enumeració de tots els convidats. Aquí també volem aprofitar per agrair la meravellosa feina del balsarenyenc Climent Ribera, qui va dissenyar gran part d'aquest espectacle. Finalment, i amb un toc d'humor, va arribar el moment àlgid de mostrar al públic la renovació dels gegantons de Balsareny.

Era en aquest moment que, a través d'un audiovisual, s'explicava el naixement de les dues figures balsarenyenques i la seva construcció. Per acabar, s'hi afegí una explicació, curta però clara, del significat dels dos gegantons: primerament amb un monòleg que feia referència a una treballadora de la indústria tèxtil de Balsareny, encarnant la Mariona i homenatjant tantes i tantes dones del nostre municipi que a principis del segle passat van treballar de valent en aquest sector com en tants d'altres; veritables puntals de la feina i de casa: per elles! A continuació, era el moment que també vàrem aprofitar per recordar emotivament mossèn Joan Bajona. Ell va morir el 15 d'abril de l'any passat: ens trobàvem en els moments més crítics de la pandèmia i no va ser possible acomiadar-lo a l'església, ni tampoc en la cerimònia posterior celebrada per Sant Joan a l'exterior de la plaça Roc Garcia.

La nostra colla, des del moment del traspàs i dies posteriors, ens vam sentir amb la necessitat afectiva de fer-li un homenatge cultural, un reconeixement cap a ell. Perquè mossèn Joan era una persona que es feia estimar per la gran majoria de balsarenyencs, tinguessin les afeccions que tinguessin, pertanyessin a les entitats a què pertanyessin. Tant li era: ell estimava la gent!

Nosaltres, encara amb més motiu, per aquest vincle de gegantó-persona i no cal dir que per a molts de la colla, membres de la coral Sant Esteve o dels Pastorets de Balsareny, encara hi podíem sumar més afectivitat, ja que havíem tingut molt vincle amb ell. Tots aquests actes han fet present l'homenatge a la seva persona. Tan sols ens cal dir: gràcies Joan, per tants moments i tantes coses apreses de tu!

Va cloure l'activitat la trobada de gegants de l'any 2020, que vam haver d'ajornar dues vegades al llarg de l'any passat i fins a la tercera, aquest any, no hem pogut celebrar. La jornada va comptar amb les colles geganteres d'Avià, Puig-reig, Santpedor i Sant Joan de Vilatorrada. Vàrem fer una mostra de balls a la plaça de la Mel, en la qual cada colla va ballar individualment dos balls, i es va repetir el mateix funcionament a la plaça Roc Garcia. Precisament en aquesta darrera, l'alcaldessa de la nostra població, Noelia Ramírez, va agrair la participació de les colles i els va fer entrega d'un càntir de la Festa dels Traginers de l'any 2020.

L'acte va acabar amb una ballada general ocupant tota la plaça de l'Església. Va ser una trobada molt diferent a les que estem acostumats, amb moltes colles, cercavila pels carrers... La situació sanitària així ho aconsella i ens hem adaptat a totes les mesures, però no podem deixar decaure les activitats culturals. La cultura, amb tota la precaució, és segura.

Agraïm a l'Ajuntament la plena disponibilitat i col·laboració en tot moment per poder haver realitzat tots aquests actes, dels quals n'hem sortit francament molt satisfets, tant per la bona acollida com per la participació dels balsarenyencs. Esperem poder acollir la IX Trobada Gegantera el proper dissabte dia 19 de juny, tal com estava prevista i seguint la tradició anual.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

Un Sant Jordi solidari a Cal Merenci

Comissió Casaldàliga

A. Selgas

En la diada de Sant Jordi d'enguany, el rebost de cal Merenci va obrir les portes a la cultura fent costat a una activitat solidària: una parada de llibres, la recaptació de la qual anava destinada a projectes solidaris de la Fundació Pere Casaldàliga.

Aquest rebost, que des de fa molts anys és un dels espais emblemàtics de la nostra Festa dels Traginers, i que ens la fa reviure quan hi entrem, donava la benvinguda als visitants amb una façana guarnida amb la senyera al balcó, amb la qual la Maria Dolors de cal Merenci mostra l'arrelament de casa seva amb les tradicions del poble i del país. A les parets, quadres d'edicions passades del tradicional concurs de pintura ràpida de Festa Major, signats per en Gubianes i en Pere Pla; un gran quadre-escultura de Sant Jordi matant el drac davant les muntanyes de Montserrat, cedit per la família de l'autor, Antonio Montoya; i una bonica il·lustració de Joan Turu, acompanyaven els llibres que allí podíem trobar.

Entre aquests, alguns dels nostres autors locals en actiu: Helena Mallorca, Blanca Soler, Ramon Carreté, Diego Galera, Juan Rivas o Joan Turu, molts dels quals hi van poder fer acte de presència. També hi eren representats altres autors locals, com els Geganters i Grallers de Balsareny, Pere Juncadella. Josep Forasté, Francesc Soler, Valentí Masplà, Francesc i Josep Maria Sabala... sense oblidar el balsarenyenc més universal, a qui hem volgut homenatjar pel seu testimoni i per les seves causes: Pere Casaldàliga.

Ja dins el rebost, un seguit de taules plenes de llibres usats i alguns de vells, així com uns prestatges amb CD , DVD i antics vinils, participaven també de la parada solidària. Just a sota d'una clariana del sostre, i il·luminada per la seva claror, hi lluïa un gran retrat de Pere Casaldàliga, envoltat de simbologia: portadores plenes de boix assecat pel pas del temps, un munt de barrets de palla malmesos pel treball, una vella taula amb una cadira de vímet i una antiga màquina d'escriure, en la qual es podia llegir la carta que Casaldàliga va enviar a l'Ajuntament amb motiu de la seva designació com a fill predilecte de Balsareny. I en una gran pantalla es projectaven precioses imatges de São Félix do Araguaia i Balsareny, dos pobles units pel lligam inesborrable de la paraula d'en Pere.

A. Selgas

Pere Casaldàliga, a qui precisament molts defineixen com a Traginer infatigable de l'esperança, ha estat molt present en aquest dia de sant Jordi, en què el seu poble s'ha volgut "vestir" un xic de Casaldàliga. Tant per la parada solidaria de llibres, amb tots els que hi hem participat, com per l'excel·lent matinal que l'escola Guillem de Balsareny va dedicar, a la plaça de la Mel, al pare Pere. Com a fruit d'una gran labor educativa, els més infants van pintar dibuixos d'en Pere; els de cicle mitjà van dibuixar les vinyetes de l'auca escrita per Joan Vilamala —que van portar després a cal Merenci, i que ara es pot veure a la Biblioteca Pere Casaldàliga—; i els de cicle superior van recitar poemes d'ell. Felicitats a tota la comunitat educativa, i gràcies per tan bona feina!

És bonic de veure com, de tant en tant, Balsareny es "vesteix" de Pere Casaldàliga; amb l'esperança que de mica en mica ens puguem anar "vestint" també amb les seves causes. Gràcies, doncs, a tot el poble de Balsareny, i a les seves entitats i associacions, per la seva participació, solidaritat i compromís, amb la Comissió Pere Casaldàliga, que vol treballar amb tots vosaltres per un món millor.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

A. Selgas

Concurs Literari Sant Marc 2021

Sarment

El diumenge 25 d'abril, dia de Sant Marc, a la plaça Onze de Setembre, els autors locals Helena Mallorca i Juan Rivas van fer el lliurament dels premis del Concurs Literari Sant Marc, organitzat per l'Ajuntament de Balsareny, la Regidoria de Cultura i el Consell Municipal de Cultura amb la col·laboració de la Biblioteca Pere Casaldàliga. Les bases d'aquest any establien dues modalitats: la de dibuix i la de microrelat, totes dues amb diferents categories per edats. Aquest va ser el veredicte:

Modalitat ARTÍSTICA

Infantil 1 (menors de 3 anys): 'És una rosa', de Jordi González Esteban, de la Llar d'infants.

Infantil 2 (de 3 anys a 6 anys): 'Gegants, ball de la faixa i bastoners', de Lia Vera, de P5.

Primària | Cicle inicial: 'El Drac bo', d'Aran Seuba, de 1r.

Primària | Cicle mitjà: 'Gegants i patinadors', de Lena de Miguel, de 3r.

Primària | Cicle superior: 'My best friends', d'Estel Dalmases, de 5è.

Adult (12-18 anys): desert

Adult (+18 anys): 'Tresors amagats de Balsareny', de Raquel Sáez Morón.

Modalitat MICRORELATS

Infantil de 3 a 6 anys: Desert

Primària | Cicle inicial: 'El Petit monstre COVID ens visita', d'Àuria Pelegrín, de 2n.

Primària | Cicle mitjà: 'La real història de Sant Jordi' d'Aran Sivill, de 4t.

Primària | Cicle superior: 'La Finestra', de Xènia Artigas, de 6è.

Juvenil (12-18 anys): desert.

Adult (18-59 anys): 'Intersecccions', de Vicenç Ambrós i Besa.

Adult (+59 anys): 'Quin parell', de Josep Estruel i Filella.

El jurat el formaven: Lluïsa Coma, Maria Josep Cors, Josep Fornell, Àlex Garcia, Dèlia Ortega i Ana Pérez. Felicitem els guanyadors i tots els participants, així com els organitzadors i col·laboradors.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

Imatges de Balsareny

Isidre Prat Obradors

Seguim coneixent el nostre terme municipal. Aquest mes us proposem aquesta foto. Sabeu què és i on es troba?

(ILa resposta, més endavant, en aquest mateix número)

Isidre Prat Obradors

Els Dansaires hem tornat a ballar a la plaça

A. Selgas

Dansaires dels Pastorets de Balsareny

Davant la impossibilitat d'assajar presencialment, i en la incertesa de si es podria ballar a la plaça per la Festa Major, alguns dels nostres dansaires van assajar a casa per preparar un petit vídeo, que vam penjar a les xarxes socials la diada de Sant Marc, patró de Balsareny.

Finalment, les tradicionals ballades de Sant Marc es van poder celebrar d'una manera que es començava d'aproximar a la normalitat. Així, a la plaça de l'Església, amb totes les mesures de distanciament i seguretat necessàries, van poder ballar els Bastoners, el Ball de la Faixa i les dues colles locals de Geganters; i amb ells, alguns dels nostres dansaires, que van poder oferir al públic en persona els balls que havíem preparat i enregistrat: el *Contrapàs de Sant Genís, Picar i Dansar* i l'havanera *Tornaré*. Ens va agradar molt, després de més d'un any de no poder ballar, retrobar-nos, estar junts i sentir novament l'escalf del públic i agrair els seus aplaudiments. Esperem que ben aviat, la societat en general i el món de la cultura popular en particular, puguem recobrar la plena normalitat i puguem reprendre els assajos i preparar noves actuacions. Mentrestant, moltes gràcies en aquest Dia Internacional de la Dansa.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

A. Selgas

A. Selgas

portespuig
PORTES METÀL·LIQUES - BARANES
FERRO - ALUMINI - INOX
93 839 65 87 - 639 382 050
La Rabeia - 08660 Balsareny
portespuig@hotmail.com
www.portes-puig.com

LA PAROCKIA
cafeteria musical
Barcelona, 4 - BALSARENY
Tel. 93 820 04 32
laparockia@gmail.com
Facebook: parockia

‘El Sobrino del Diablo’ al Casino

Jordi Vilanova

«El Drac, una criatura incompresa utilitzada per un tirà.

En un poble de llegenda, camperols i artesans passaven gana i penúria, i els pocs diners que tenien, al rei havien de pagar. Ell a canvi deia que els protegia de les urpes i el foc del Drac. Cada dia afirmava que un vilatà calia lliurar, perquè el rèptil se’l cruspís i deixés de molestar. (Cosa que en termes demogràfics és una barbaritat: quanta gent hi podia viure al segle XII a Montblanc? Amb un vilatà cada dia, possiblement en un mes quedaria buida tota la conca de Barberà).

El que el poble no sabia del Drac, és que era vegetarià; que cultivava roses, i els camperols els tenia amagats. El “monstre” ens va sortir republicà, i va exigir la princesa, com un “àpat” especial.

És llavors que el rei crida un mercenari, Sant Jordi, que arriba al poble un bon dia, damunt d’un bonic cavall. Però amb cent vint quilos de ferralla damunt del pobre animal (i no hi havia ecologistes per poder-ho denunciar).

Sant Jordi promet al rei que matarà el Drac, però primer negocia que amb la princesa es vol casar, i vol un munt de diners i de terres per poder

Jordi Vilanova

continuar explotant els vilatans; però ara, ja... com a heroi nacional.

Quan arribi a la cova, una sorpresa trobarà: la princesa és viva i amb el Drac es vol quedar, perquè és una bèstia sàvia i de gran sensibilitat; que es banyava al riu cada dia, no pas com el nostre soldat (perquè la higiene personal dels soldats a l’edat mitjana estava força malament).

Ja sabeu com acaba la història del pobre Drac... Mort de llança per Sant Jordi (que potser no era tan sant). Però la història és història, perquè algú així l’ha explicat. Veureu com, en aquesta, no sempre s’ha dit la veritat...

Sant Jordi va marxar i es va retirar en un convent; la princesa es va quedar amb el Drac, amb qui va muntar una comuna, junt amb els camperols.

I van viure sense rei. I van viure tots contents!

Aquesta és la història del Drac i Sant Jordi, i no al revés.»

Amb aquesta faula feminista, ecologista i antiautoritària, “El Sobrino del Diablo”, va començar el seu fantàstic concert la tarda del passat dia 24 d’abril al pati del Casino.

Els amics del Centre Instructiu i Recreatiu, participant dels actes que organitzen les entitats del poble per la Festa Major, ens van oferir aquest concert, on hi va haver una molt bona connexió entre l’artista i el públic.

Va ser un concert estàtic, on tothom estava assegut a la seva cadira, mantenint un rigorós respecte a les recomanacions sanitàries a causa de la pandèmia. Però no pas amb els sentits estàtics, ja que els assistents van cantar, aplaudir, riure... i també reflexionar, escoltant el missatge, sempre irònic i reivindicatiu, de les cançons d’El Sobrino del Diablo, entre les quals en vam poder escoltar algunes com: *Acepciones del verbo poner*, *Fairy Tale*, *Quimi Portet*, *Hacerse feminista para ligar*, *Jipis Yonquis y Zombies*, *Últimamente follo menos que los Roper o Crawling back to you*.

Juan Gómez, “El Sobrino del Diablo”, és un exprofessor de literatura que va canviar les aules pels escenaris l’any 1999 i des de llavors duu realitzant un munt de concerts per tota Espanya, especialment a Catalunya, Aragó i Madrid. Col·laborador de ràdio i televisió, escriptor, guanyador de concursos musicals, com “Horta-Guinardó” de Barcelona o el “Sol” de Saragossa, ara és a punt de treure dos treballs musicals més per afegir a la seva trajectòria, el tretzè i catorzè, tots dos alhora per trencar supersticions. Balsareny ha tingut el privilegi d’escoltar en primícia algun del seus nous temes.

Moltes gràcies a tots els que ho heu fet possible! Enhorabona i per molts anys!

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

Jordi Vilanova

Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat

Comissió Casaldàliga

A. Selgas

Des de fa divuit anys que el poble de Navarcles treballa, com tants altres pobles, al costat de les nobles causes de Pere Casaldàliga, i ho fa d'una forma més que acurada.

Diumenge dia 2 de maig, la Comissió Pere Casaldàliga va ser convidada per l'organització, a assistir al teatre auditori Agustí Soler i Mas, de Navarcles, on és va celebrar la 17a Gala del premi Pere Casaldàliga a la solidaritat, dins els actes del Festival Internacional de Cinema Social de Catalunya, "CLAM", que l'any anterior no es va poder fer per la pandèmia.

El premi està concebut per donar veu i visibilitat a totes les entitats i persones que treballen dia a dia per millorar la vida d'aquelles persones més desfavorides i en risc d'exclusió social, fent-ne la seva causa i seguint de forma conscient o inconscient les paraules de Pere Casaldàliga: "La tasca primordial d'humanitzar la humanitat es fa practicant la proximitat".

Enguany el premi va ser atorgat, de la mà de l'alcaldessa de Balsareny, Noèlia Ramírez, a: "LLIGAM DONA (Associació per a la inserció social de dones)", i el va rebre la seva presidenta, Marisa Cabellos.

L'associació neix l'any 1992 a Barcelona, fruit de la inquietud d'un grup de professionals de l'educació social preocupades per la necessitat de donar cobertura a dones recluses en risc d'exclusió residencial durant els permisos penitenciaris.

L'any 1994 es constitueix formalment l'associació, amb el nom d'Associació per a la reeducació i la reinserció social Lligam i, amb el pas dels anys, amplia el ventall de dones a les quals atén, primer amb dones que es troben en sever risc d'exclusió residencial i, més tard, amb dones que han patit violència masclista.

Durant la gala vam poder escoltar i veure el pare Pere en missatges enregistrats, d'edicions anteriors, dirigits explícitament als organitzadors del CLAM a la solidaritat.

Des de l'organització es va citar sovint la persona de Casaldàliga. Entre altres, amb un fragment d'un escrit de Jordi Corominas i Joan Albert Vicens amb motiu dels 90 anys de Pere Casaldàliga, on explicaven com una amiga d'ell, atea per cert, el descrivia:

"Hom sent al costat del Pere que la duresa de la vida, els sentiment de buit, de derrota, de fracàs, de marginació, de sofriment queden transformats. El Pere, com a cristià, no et predica el Regne de Déu, te'l fa sentir. Al seu costat et sents millor, més persona, més escoltat, amb més ganes de lluitar, amb més esperança, amb més alegria, il·lusió i fortalesa interior."

Per concloure la gala, Valentí Oliveres, president del festival CLAM, va tenir unes emocionades paraules de record per a Arcadi Oliveres i Pere Casaldàliga, dos referents del festival traspassats recentment, als quals els assistents van dedicar un llarg aplaudiment.

En edicions anteriors del festival, han rebut el Premi Pere Casaldàliga col·lectius i entitats del món de la cultura amb valors socials, com: Escenaris Especials; el projecte VOZES; Pallassos Sense Fronteres; grups activistes com Proactiva Open Arms, Inshuti, ACSUR o Bages per a Tothom; i persones a nivell individual, com el professor Arcadi Oliveres, el sacerdot Enrique de Castro o el cooperant Jordi Planes.

Hi han participat fent-ne entrega persones com Glòria Casaldàliga, de l'Associació Araguaia; l'escriptor José Saramago; del món periodístic, Mònica Terribas o Francesc Escribano; l'actor Eduard Fernàndez; o l'activista, escultor i pintor, guardonat amb el premi Nobel de la Pau l'any 1980, Adolfo Pérez Esquivel.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

A. Selgas

Ona Sellarés, a cavall cap al futur

Lluïsa Coma i Alfred Selgas

*Aquest mes parlem amb l'**Ona Sellarés i Tejedor** i del seu esport i vida amb els cavalls. Ens explica que de petita no havia pujat mai dalt d'un cavall. A casa n'hi havia, ella hi jugava però no s'hi enfilava. Fins i tot era estrany. S'encaminava més aviat cap a les motos. El seu pare hi era molt aficionat i ella també. Als 4 anys i mig, el dia que li n'anaven a comprar una, va dir "No comprem la moto, jo vull muntar a cavall". Van quedar tots ben parats perquè mai n'havia mostrat cap ganes. I així és com es va iniciar en el món dels cavalls. Uns amics de la família tenien una hípica, la del Serrat a Moià, i és allà on va començar a fer classes.*

—A casa no hi havia cavalls?

—Sí, teníem rucs, un perxeró i un parell de cavalls que muntava el meu pare. Però el primer cavall en què vaig pujar va ser l'Estrella, un cavall del Marc Rabeya. Ells sortien a entrenar junts i una vegada quan van tornar a casa m'hi vaig enfilar.

Al principi, a l'hípica hi anava només una vegada a la setmana: era molt petita. Més endavant, vaig anar augmentant els dies de pràctica. Després de les primeres classes de doma, vaig començar a entrenar a *horseball*, un esport de cavall i pilota que dóna molta estabilitat dalt de l'animal. La pràctica d'aquest esport em va donar molta base i seguretat a sobre el cavall. Aprens a equilibrar molt el cos d'una manera molt lliure i t'acostumes als moviments bruscos. Els primers anys vaig combinar la pràctica d'aquest esport amb l'entrenament de raid perquè fins als 10 anys el reglament prohibeix fer curses de competició. Durant un temps, vaig combinar la competició oficial dels dos esports fins que es va fer incompatible.

—Parla'ns del tipus de proves. perquè els raids amb cavalls no són gaire populars.

—Sí, un raid és una prova de resistència. N'hi ha de 40, 60,90, 100, 120,140 i 160 km. Vaig començar amb les proves de 40 i 60 km i després, a partir dels 13 anys, ja vaig poder participar a les de 90 i 120 km i fins a 140 km, que és la prova que faig ara amb 16 anys.

Arxiu Ona Sellarés

Durant les curses hi ha uns controls veterinaris molt estrictes cada 20-40 km —depèn de la carrera— per examinar com es troba l'animal. Tenen cura de les mucoses, la hidratació de la pell, controlen el seu metabolisme i la coixesa entre altres coses...

És indispensable que l'animal estigui en bones condicions, sinó no pots continuar la cursa i quedes eliminat. L'objectiu base en els raids és que el cavall estigui en les millors condicions, trobant l'equilibri entre el temps i l'esforç; per exemple no pots anar a una velocitat gran si després el cavall no té una bona recuperació de pulsacions en un temps determinat; aquí és on es demostra un bon entrenament. Sempre es prioritza el benestar de l'animal.

¬—I és clar, no qualsevol cavall serveix per a competir, oi?

—No. Per exemple, a les hípiques, els cavalls que tenen per muntar la gent que no està entrenada són animals molt tranquils, que no se solen alterar. Els de competició de raid tenen més "*xispa*". Són cavalls de raça, com els àrabs i els angloàrabs, que tenen bona velocitat i resistència. Els nostres cavalls estan acostumats a distàncies llargues i a entrenaments de resistència: procurem que estiguin forts. Són animals que es poden espantar fàcilment perquè responen a qualsevol estímul i, per exemple, fer una arrencada ràpida pot provocar una caiguda. Cal molt control. Jo no deixaria el meu cavall a algú que no sàpigues muntar, perquè podria ser perillós.

—Quants cavalls tens i com en fas el manteniment?

—Ara a casa tenim sis cavalls. Per córrer en faig servir quatre i els altres dos els estic domant per començar a competir en breu. Sempre els tenim als tancats per parelles perquè estiguin més tranquils. L'Ada és l'euga que tenim a casa des que era un poltre: és amb ella que vaig començar a córrer. Els altres es diuen Jaikot, Maver Rainbow, Avis d'Onast, Recluta de Maquis i Hermi d'Onast.

Munto més d'un cavall alhora per poder participar al màxim de carreres possibles, perquè després de cada raid l'animal necessita un temps de descans. És obligatori i necessari.

Des de molt petita em cuido dels cavalls; cada dia a les 7:30 del matí els dono el menjar: pinso i »»»

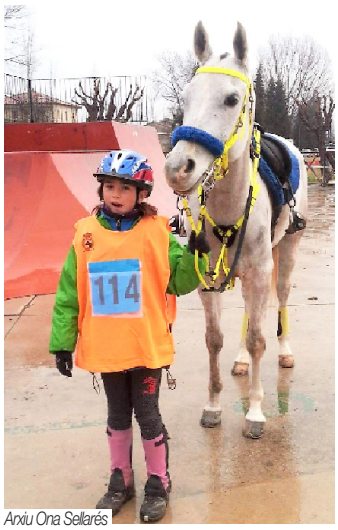

Arxiu Ona Sellarés

herba embalada, és a dir, seca. Durant el dia pasturen i mengen herba fresca.

A la tarda, després de l'entrenament, els tornem a donar pinso i herba seca, sempre amb l'ajuda del meu pare. És una feina constant i m'he de llevar d'hora i deixar-los enllestits abans d'anar a l'escola. Tot això vol dir temps i constància.

—També hi deu haver el tema veterinari...

—Sí, estan molt cuidats. Han de tenir les vacunes al dia i desparasitar-los periòdicament. Els posem una vacuna cada sis mesos per poder competir amb altres cavalls. Tenen un carnet actualitzat i un passaport amb certificat veterinari i de la Federació. També tenen un passaport Internacional per poder viatjar a altres països.

—Un passaport internacional (Riem).

—Sí, es fan curses a tot el món. Nosaltres hem participat en raids a diferents ciutats de França i Anglaterra. En aquesta ocasió vam fer el viatge en cotxe i després vam embarcar amb el ferri. El raid no és un esport olímpic però s'hi està treballant. Hi ha genets que competeixen a altres continents i traslladen els animals per l'aire. Hi ha un únic aeroport a Europa, a Bèlgica, amb avions especials distribuïts amb boxs per als cavalls.

—Pertanys a alguna ramaderia?

—Sí, en tenim una de pròpia: "Ganaderia ONAST". (Ona, S de Sellarés i T de Tejedor). És per tenir registrats els cavalls propis.

—Ens parles dels entrenaments?

Arxiu Ona Sellarés

—A l'hípica El Serrat vaig aprendre a muntar a cavall, però als 11 anys vaig deixar de practicar el *horseball* i vaig començar a entrenar a casa amb el pare. Cada temporada fixem els objectius que ens proposem, com farem els entrenaments, decidim les curses a les quals participaré... A vegades entrenem tots dos, tot depèn del tipus de plantejament que tenim entre mans. Cada vegada més, el pare em segueix amb el cotxe per fer alguna assistència als entrenaments llargs de 30-40 km. En ocasions, també anem a entrenar a una pista de galop que hi ha a prop de Vic: convé practicar per tal d'aconseguir bona resistència i velocitat. Necessitem entrenar en indrets diferents per acostumar-nos a terrenys diversos; per exemple, a Vic els camins són més planers. En canvi, hi ha altres zones més boscoses i de més pendent, on aprenem a controlar la velocitat en baixades i pujades.
A vegades, si coincideixen els plans d'entrenament i ho podem combinar, sortim a entrenar amb el Marc Rabeya i el Xavi Vall.
En aquest esport, tant els entrenaments com les competicions, a vegades, són feixugues: ens mullem, fa fred i calor, ens embrutem força amb el fang..., però ens ho passem molt bé. Seguim els plans d'entrenament diari , tant si plou com si no; bé, si no és que hi ha un temporal molt fort. Però la veritat és que em fa poca mandra muntar. Em considero constant, i tant els cavalls com jo ho necessitem. Hi ha molta complicitat amb els animals que muntes. Els nostres cavalls des de ben petits els domo jo i em reconeixen la veu: qualsevol soroll, ells noten la meva seguretat o por per la posició del cos i responen a qualsevol gest. S'adonen de qualsevol sensibilitat que els transmeto. S'ha d'anar alerta, són animals que responen ràpidament al més mínim obstacle del bosc: soroll, motos, bicis... És necessari controlar tots els imprevistos que els puguin afectar. El cavall i el genet ens complementem i plegats donem una resposta ràpida a qualsevol situació.

—Has tingut lesions importants, ja sigui entrenant o bé competint?

—No em puc queixar gens. He tingut caigudes, és clar, però totes de recuperació ràpida.

—A Catalunya hi ha molta afició cap a aquest tipus de prova?

—Osona és el bressol del raid, el 99% dels participants a Catalunya són osonencs. De manera que allà s'hi fan moltes carreres. També se'n fa alguna al Berguedà i al Bages, a Santpedor i la de Balsareny. A Catalunya es fan moltes curses, cada 15-20 dies n'hi ha de nivell territorial i tenim la sort que també se n'hi fan moltes de caràcter nacional i internacional. D'aquesta manera ens estalviem molts desplaçaments.

—Ens parles d'indrets fora de Catalunya i sabem que has participat en moltes competicions; ens en fas cinc cèntims?

—Sí, he participat a nivell individual i de selecció catalana. Una vegada a l'any participem als Campionats d'Espanya amb la selecció catalana i a nivell individual. Hem corregut raids a Madrid, País Basc, Navarra i Badajoz. Són llocs on hi ha molta afició. »»»

—Quan correu per les seleccions us paguen alguna cosa?

—Sí, l'hotel i el trasllat del cavall. Tota la resta ho costegem les famílies.

—Ens vols parlar de premis?

—Bé... *(riu però no s'entusiasma).* He guanyat diverses proves en diferents categories, tant en competició individual com d'equip.
Des que competeixo, tots els anys he aconseguit la primera posició de la temporada en les categories de 40 km (dos anys), de 60 km (1 any) i de 90 km (2 anys), tant en l'àmbit català com en l'espanyol.
A partir de 100 km, les carreres són internacionals i ja no hi ha categories per edats; competim tots junts, de manera que és més complicat. I sí, sempre cauen alguns trofeus.

En aquest esport, no sempre es fan curses per guanyar, sinó per superar-nos en habilitats, tant l'animal com jo, i adquirir la classificació necessària per avançar fins als objectius finals.

—Dins de l'hípica hi ha moltes modalitats.

—Sí, hi ha disciplines com el salt, la doma, *horseball*, trec, enganxes, vaquera...

—A la cavalcada de Tragiriners, a vegades, hem vist alguns genets que per la forma que cavalquen no s'assembla per res amb el que ens estàs explicant del teu esport amb el cavall. No hi participes, a la cavalcada?

Arxiu Ona Sellarés

—De petita havia anat alguna vegada a la cercavila infantil. A les cercaviles no hi vaig mai: els nostres cavalls no estan acostumats al contacte amb tanta gent, els trabucaires, la música, l'engegar i parar... Per Traginers havia corregut en algunes curses al castell, però ja fa molt temps que no hi participo, perquè és un risc: pateixes per una lesió teva o del cavall que ens apartaria del que nosaltres entrenem i som.

—I se suposa que, com passa en tots els esports, has fet moltes amistats.

—És un esport de caràcter molt familiar. Ens coneixem de fa anys perquè compartim entrenaments, desplaçaments, dies d'estada a les curses en què participem... Les famílies ens ajudem: si cal, ens oferim assistències entre nosaltres. Hi ha molta companyonia. La cura dels animals ens implica a tots. I com que el raid és un esport mixt, afavoreix una relació més àmplia, en què tant els nois com les noies compartim els mateixos interessos.

—Més endavant, pot complicar-se la pràctica d'aquest esport amb els estudis superiors, universitaris?

—De moment, ho combino bé, però sí que es pot complicar. Ja ho veurem, perquè els cavalls no te'ls pots endur. A casa pensem que hauria de tenir uns estudis de base, una carrera per exemple. Ho comparteixo, però també m'agradaria dedicar-me íntegrament als cavalls. És un futur obert, que aniré decidint així que es presenti; que serà aviat, perquè ja estic cursant batxillerat.

Avui hem conegut el món del raid a cavall de la mà de l'Ona i la seva mare, perquè val a dir que tota la família hi està implicada. La seva atenció i cura envers els animals és excel·lent. La complicitat que estableix amb els seus cavalls no cal dir que és especial: s'entenen i avancen plegats. També és una noia molt disciplinada i constant; eines que l'ajuden en la pràctica de l'esport i en la vida en general. Ha sigut una conversa exquisida. Anirem a veure els cavalls perquè només parlant-ne, pràcticament, ens n'hem enamorat. Ens ha transmès passió i sabers. Gràcies, Ona, per ser tan afable i encomanar entusiasme en la manera de fer. Tota la sort en els estudis i en els raids!

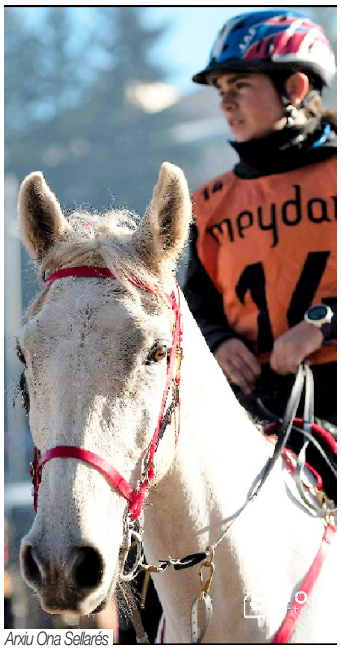
Arxiu Ona Sellarés

GENERALI
assegurances

Josep M. Sanfeliu Pregonas
Agent Exclusiu

Núm. Registre C007277733901L

Plaça Onze de Setembre, s/n - BALSARENY
Tel. 93 820 06 85 - 638 42 13 98
generalibalsareny@gmail.com

Pastisseria
BONALS

Sant Domènec, 32
Tel. 93 839 61 35
BALSARENY

Tempo: ‘El Patufet i els seus pares’

Jordi Vilanova

Ens retrobem, el 26 d’abril, amb un nou espectacle del *Tempo*. En aquesta ocasió, un gran clàssic dels contes infantils: en Patufet. Ens ve de la mà de la companyia **Teatre Nu**, que ens el presenta com *El Patufet i els seus pares*, amb música i composicions de **Pep López**.

Es tracta d’un espectacle amb cançó i rodolins que ens expliquen la clàssica història, adaptada a temps actuals. Ens mostra una parella de quasi quaranta anys, amb el desig i certa pressa per ser pares. Després de mesos intentant ser-ho, arriba el gran dia, la sorpresa que els ve de camí un fill diminut, segons els indica la ginecòloga.

Primerencs i sobreprotectors, accepten el repte que la vida els ha posat al davant. Fer “créixer”, si més no d’edat, el seu fill, en Patufet. Amb l’ajuda d’unes ulleres especials, poden veure el seu fill una mica millor, i així no trepitjar-lo. En Patufet, com el conte clàssic ens explica, supera tots els complexos possibles. És una història de superació, on la voluntat del menut venç tots els obstacles i res no l’atura. El perill no l’espanta: quan es troba dins la panxa del bou no es queixa, només ajuda els pares perquè el trobin, cridant: «Soc a la panxa del bou, que no hi neva ni hi plou!» Això sí, en aquesta versió, és la mare qui va a treballar al camp, i el pare és qui es queda a casa cuinant el dinar.

L’origen del conte d’en Patufet no és gaire clar. La història ja s’explicava al segle XVI. Alguns diuen que prové d’un conte de fades alemany; però en canvi la versió anglesa situa la història en el fantàstic món llegendari del Rei Artús. La popularitat

Jordi Vilanova

del personatge al nostre país és tan gran que l’any 1904, **Aureli Capmany** va iniciar la publicació d’una revista per als infants que es digué «*En Patufet*: més endavant va ser dirigida per J**osep Maria Folch i Torres**. L’any 1921, l’editor barceloní **Joan Bruguera** començà a editar una altra revista, en castellà, que anomenà «*Pulgarcito*».

A Catalunya, en Patufet ha viscut moltes aventures, que ens han estat narrades en la seva majoria per **Ramon Folch i Camarasa** en forma de contes. La cançó d’en Patufet («*Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret...*» és obra del compositor català **Josep Casas Augé**, que la va popularitzar en les gravacions de contes infantils de la dècada dels 50 del segle passat. Ara, gràcies al Tempo, hem pogut remuntar en el temps i recordar aquest clàssic, que el talent de la companyia **Teatre Nu** ens ha fet reviure en temps actuals.

Ens tornem a trobar en la propera edició del *Tempo*!

Tempo: ‘Mobilus’

Jordi Vilanova

L’espectacle *Mobilus*, de la companyia Addaura Teatre Visual, nominat als Premis MAX 2016, va ser presentat a Balsareny per Elisa Jorba, dinamitzadora cultural, el passat 9 de maig, en una nova edició del ‘Tempo’.

Està inspirat en l’obra d’Alexander Calder, escultor, pintor i dibuixant nord-americà del segle passat, especialment conegut per ser el creador dels “mobiles” —un tipus d’escultures cinètiques que es mouen gràcies a l’acció d’un motor o per l’acció dels corrents d’aire.

L’espectacle, dirigit per Teia Moner, combina màgia, dansa, titelles, ombres, llum negra i circ, i fa que les nostres imaginacions ens portin a indrets màgics, o a veure figures i rols molt diversos: personatges que perden el cap o les cames, bancs de peixos, foques de circ, cavalls que toquen trompetes, un pintor que canvia el color de la lluna... Tot plegat, acompanyat per quatre artistes dalt l’escenari, que mitjançant el joc de música, llum, algun element d’atrezzo, i un vent que bufava d’allò mes fort a la sala Sindicat, van fer gaudir els espectadors d’una nova tarda de bon teatre familiar.

Mercè Centre Mèdic
home - dona
PERRUQUERIA ESTÈTICA
Sant Domènec, 41 - BALSARENY
Tel. 93 839 60 47

FRANKFURT LLOBREGAT
Platos combinados - Carne a la brasa
Juan Enrique Chavez - M. Angeles Piedra
Angel Guimerà, 64 - Tel. 93 820 02 22 - 639 93 76 61- BALSARENY

‘Petits tigres’ al Casino

Centre Instructiu i Recreatiu

El passat dia 8 de maig al matí, el teatre del Casino ens va mostrar la col·lecció “Els petits tigres” de l’editorial Tigre de paper, de la mà de l’autor **Uriol Gilibets**.

Històries sobre vides tan reals com les nostres. De persones properes, valentes i entusiastes que van fer coses extraordinàries amb l’alegria de ser lliures, amb passió per viure i constància per fer un món millor.

Unes històries que mai s’oblidaran i amb les quals es vol arribar als infants, perquè coneguin aquestes persones i el que van viure des de la visió d’Uriol Gilibets, autor del text, i amb les il·lustracions de **David Agrio**.

La col·lecció ens parla de la vida de Neus Català, explicada pel seu mocador; Salvador Puig Antich, explicada per la seva ultima carta; Montserrat Roig, explicada pel seu bolígraf; Pere Casaldàliga, explicada per la seva maleta; o Maria-Mercè Marçal, explicada per la lluna.

Felicitem “Els petits tigres”, per l’excel·lent col·lecció que ens ha mostrat, i que ha permès al Centre Instructiu i Recreatiu gaudir d’aquesta bonica matinal de cultura.

Jordi Vilanova

Jordi Vilanova

Poetes de Balsareny

Arxiu Angelina Pujol

L’Angelina al mas Rusquelles de Viladrau

Angelina Pujol i Massana (1924)

Amic i germà

A Pere Casaldàliga (acròstic)

Amic de la infantesa,
Memòria del passat,
I avui, germà, profeta,
Crist viu, portant la pau.

I ets nostra referència!

Gresol ple de bondat;
El ble que hi crema emmena
Reviure temps passats.
Mantens les esperances
Al pobre assedegat.

Perquè siguem feliços,
El Regne de Déu fas;
Renúncia i denuncia:
Ets Pere-Llibertat.

Al meu poble

Oh, poble beneït que m'has vist néixer,
sojorn de ma infantesa i joventut,
carrers polsosos plens de fortitud
que amb els jocs infantils podria créixer.

Amb l'aigua Baptismal m'has fet renéixer
a la vida de gràcia i de virtut;
avui et lliuro fervor i gratitud
pel do sagrat que ser fill de Déu deixa.

Amics del meu poblet, d'antany i d'ara,
que dintre el llogaret resteu encara,
deixeu, companys, que us faci acatament;

i la casa pairal de ma nissaga
a dintre del meu cor sovint s'hi amaga,
i és com oasi fresc del sentiment.

Noces d'or sense l'espòs

Avui, Amor, no hi ets. Va arribar l'hora
de dir l'adéu definitiu, punyent.
Avui, l'enyor, el palpo al pensament
ple d'esperança, quan l'esperit plora.

Ara el teu bes ja no em desperta. Sí,
però, que noto el bleix de ta presència,
que em dona força per suplir l'absència
de la vida d'abans, que resta en mi.

Durant les hores lasses, has estat
la llum que em porta a veure el temps passat,
refent records joiosos, mots senzills...

La teva veu, la sento cada dia
com un bell so, melòdic, d'harmonia...
musicat pel brogit dels nostres fills.

Vet ací una petita però bella mostra de la poesia d'Angelina Pujol i Massana, de la qual tan sols s'ha publicat un breu recull en una edició familiar molt limitada —i estaria bé que se'n fes més difusió, atesa la qualitat dels seus versos.

Nascuda el 31 de gener de 1924, l'Angelina Pujol, de cal Portella, és filla de Ramon Pujol i Portella —fill al seu torn de Pere Pujol i Torradeflot, qui es va casar amb la pubilla Magdalena Portella i Puigbò— i de Concepció Massana i Carbonell. Germana de Pere Pujol i Massana —futbolista balsarenyenc que havia jugat amb l'Atlético de Aviación, nom que rebé, durant la guerra, l'Atlético de Madrid—, l'Angelina es va casar amb Josep Casas i Bartomeus —fill de Carles Casas i Puigdorca, músic i durant uns anys alcalde de Balsareny—; del seu matrimoni van néixer la Concepció, la Carme, la Dolors, el Carles, l'Àngels (+) i la Montserrat. Totes cinc filles van tenir estudis musicals (violí, violoncel, piano...) i tres –Concepció, Dolors i Àngels— van ser professores al Conservatori de Manresa. Pel que fa al fill, què en podria dir? Es tracta del gran compositor, director d'orquestra, pianista i violoncel·lista Carles Cases i Pujol, director musical i arranjador de Lluís Llach, creador de les bandes sonores de més de 60 pel·lícules, i autor, entre moltes altres, de la suite Araguaia, dedicada a Pere Casaldàliga. També una neta, Mariona Tuset i Casas —filla de la Carme— toca el violoncel amb el Quartet Altimira i el Trio Guillamí.

L'Angelina, amb la seva memòria prodigiosa, explica que de petita havia anat al col·legi de les monges Dominiques de Balsareny, on hi havia també una guarderia on atenien els infants durant les hores que els pares treballaven; allí va fer una gran amistat, que duraria tota la vida, amb Pere Casaldàliga Pla, de cal Lleter, quatre anys més jove que ella. Més endavant, ella mateixa havia muntat a les Monges obres de teatre i cançons per a la mainada; en Pere, que ja estudiava al seminari, quan venia de permís, la hi ajudava. De més gran, va estudiar durant quatre anys Tenidoria de Llibres i Secretaria. Sempre li ha agradat la lectura i la poesia, tot i que modestament explica que no va estudiar mètrica fins als 70 anys, quan li'n va fer classes el poeta manresà Gabriel Mora i Arana. Curiosament, un dels seus gendres, el prestigiós musicòleg Joan Bofill i Soliguer (1947-2015) era net del gran poeta Jaume Bofill i Mates ("Guerau de Liost"); precisament en la foto que il·lustra aquest article veiem l'Angelina llegint a l'interior del mític Mas Rusquelles, de Viladrau, propietat del poeta, on van fer estada personalitats com Josep Carner, Pompeu Fabra, Carles Riba, Marià Manent... Envoltada de tanta música i poesia, no és estrany que trobem en els seus versos ressons noucentistes de gran bellesa i sensibilitat. Sense fer-ne rebombori, crec que podem dir que és tota una artista. Gràcies per deixar-nos compartir aquest breu tast de la seva obra. [En trobareu més poemes i més imatges al blog del *Sarment*.]

PEIXATERIA MARIA
Plaça Onze de Setembre, 1-3 - Tel. 93 820 03 97 - BALSARENY

SDecoArt
Articles de regal - Decoració exclusiva - Bisuteria - Complements
Plaça 11 de Setembre (costat de CaixaBank) - BALSARENY

Comissió Memòria de Balsareny

Comissió de Memòria de Balsareny

La Comissió Memòria de Balsareny va sorgir dins del projecte Balsareny Educa i, després d'anar definint la tasca, pretenem recollir i difondre, a través de la tecnologia actual, aquells materials que formen part de la vida de Balsareny. Senzillament, aspirem a recuperar, conservar i endreçar aquells documents que, a vegades, degut als canvis tan sobtats que hem viscut socialment, no s'han sabut valorar prou i han quedat arraconats. En moltes ocasions, fets quotidians que defineixen els costums, la vida i el tarannà d'un poble.

Voldríem aclarir que quan ens referim a materials o documents ho entenem en un sentit molt ampli de la paraula. Per a nosaltres hi ha uns documents que hi són i es recopilen, per exemple programes d'actes, cartells de cinema, fotografies… I uns altres que es construeixen, perquè van esdevenir i perduren o no, com per exemple la catalogació d'ermites, fonts o l'evolució del servei mèdic al poble.

Hi ha uns altres materials que, per a nosaltres, són tant o més importants, perquè recullen les petites menudeses quotidianes i el seu recorregut va ser tan breu que sembla que no tinguin cap valor. Estem parlant, per exemple, de petites troballes, com un bitllet de tren, una entrada al cinema, un compte d'una botiga, etc. Aquestes simplicitats emmarquen l'època, el fer del moment. Són elements que costen de trobar; es tracta d'obrir calaixos vells i veure què hi trobem, perquè si ens descuidem s'acabaran de perdre. Per a nosaltres, es tracta de donar valor a les quotidianitats. I on es troba tot això? A les cases, a la biblioteca i, sobretot, parlant amb la gent, la coneguda i la que no ho és tant.

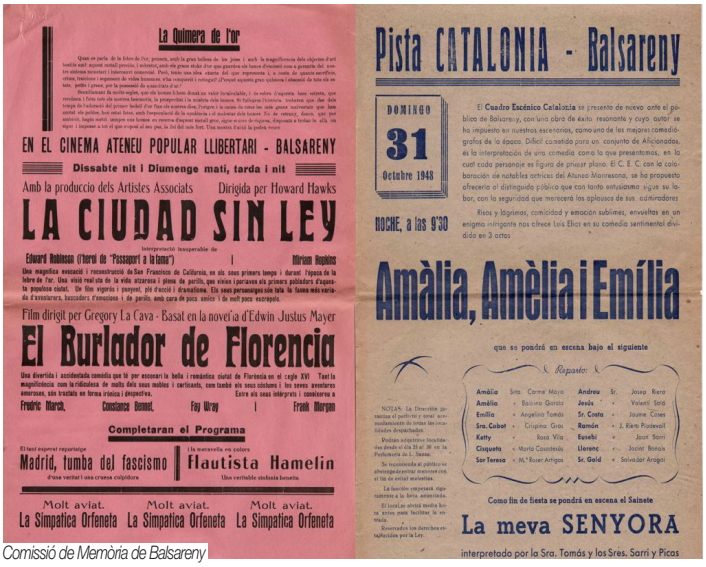

Comissió de Memòria de Balsareny

Teixint el patrimoni, els documents —fotos, retalls de diaris, programes, invitacions, recordatoris...— i les persones amb el seu testimoni oral aconseguirem recuperar i fer perdurar un entorn, una vida familiar, social, laboral, unes maneres d'expressar com es vivia al poble en altres èpoques.

Tenim una generació de gent de la guerra i la postguerra que saben moltes coses, més de les que es pensen. Són aquells avis i àvies que es van abocar a treballar i fer créixer la família, per cert més nombroses que ara, i que, potser, se'ls va donar poc la paraula; primer perquè "el poder dir" estava limitat i, més tard, perquè ja s'hi havien habituat. Una generació que, potser, va donar poc valor a les seves vivències, perquè durant anys en el dia a dia calia posar-hi tot l'esforç. I, val a dir-ho, nosaltres també vam posar més el pes en les nostres vivències personals que no pas en escoltar "les seves històries de sempre", els contes a la vora del foc ja no ens interessaven tant i les "batalletes de guerra i penúries" les vam menystenir. Algunes tampoc no ens les volien explicar; van quedar reduïdes a la duresa dels moments viscuts. I ara ens afanyem a descobrir-les. Tant se val!

Avui dia, els mitjans ens permeten fer la Memòria de Balsareny que, amb anterioritat, altra gent va començar, i que ara a un grupet ens agrada de continuar perquè en tenim ganes, ho trobem interessant i ho volem donar a conèixer.

D'ençà que han sortit les primeres publicacions a la web de Memòria de Balsareny i al Facebook, la veritat és que hi ha molt bona resposta i ens arriben materials i informacions que ajuden a construir la memòria del nostre poble. Estem molt agraïts a tothom qui ens facilita recopilar tot aquest material i us convidem a col·laborar en aquest projecte. Si teniu documentació, fotografies o qualsevol altra material que creieu que pot formar part de la Memòria de Balsareny, només ens ho heu de dir i nosaltres el digitalitzarem, obrirem una fitxa a la base de dades que disposem i us el tornarem.

De moment, podeu consultar part del fons que hem anat catalogant i digitalitzant al web sites.google.com/view/memoriadebalsareny. En tenim més que anirem penjant a Internet a mesura que considerem suficient per configurar blocs temàtics. Ara mateix ens trobareu a la web, a Facebook i, molt aviat, a l' Instagram.

Comissió de Memòria de Balsareny

Gestió forestal amb cremes prescrites a Balsareny

Oriol Serra Valdés

La problemàtica dels grans incendis forestals

Avui dia els incendis forestals són la pertorbació natural més problemàtica de l'àrea mediterrània. La manera com s'ha configurat el paisatge i l'estructura del bosc, amb grans acumulacions de combustible, ha donat lloc a un tipus d'incendi que per les seves condicions d'intensitat i velocitat, s'escapen de la capacitat d'extinció.

Aquest problema s'ha vist agreujat en el context del canvi global actual, amb l'abandonament del medi rural i els terrenys forestals, l'homogeneïtzació del paisatge i l'acumulació de biomassa al bosc. Tot apunta que l'ocurrència d'incendis tendeix a augmentar amb el canvi climàtic, mediambiental i social i això ha fet que els models de gestió forestal actuals integrin també a quest risc. Per això, cal buscar eines capaces de reduir la capacitat de propagació dels grans incendis forestals (GIF), evitant el pas del foc de superfície al foc de capçades d'alta intensitat.

Per una banda, s'ha d'integrar el risc de GIF en la gestió i planificació forestal a escala de paisatge. A partir de l'estudi dels patrons de propagació del foc, es poden determinar els incendis tipus més probables, i definir els punts estratègics de gestió (PEG), llocs on els sistemes d'extinció tenen oportunitats de treball davant els GIF.

De l'altra, cal que la gestió forestal als boscos generi estructures resistents i menys vulnerables al pas dels incendis, mitjançant l'aplicació d'una silvicultura preventiva.

Asier Larrañaga

Imatge de l'incendi forestal a Balsareny el juliol de 2005

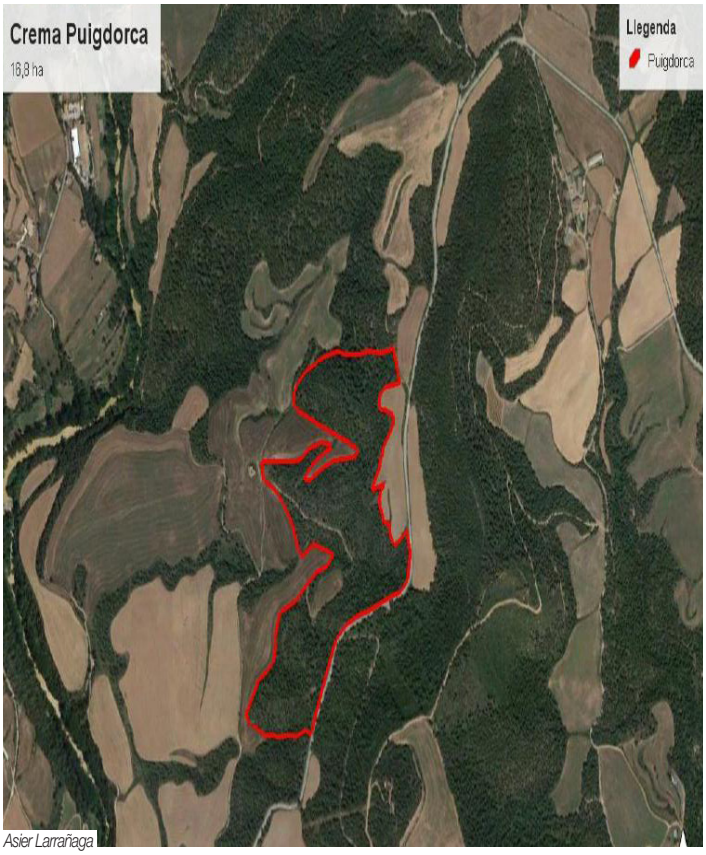

Asier Larrañaga

Imatge de l'incendi forestal a Balsareny el juliol de 2005

Les cremes prescrites

Una crema prescrita és l'aplicació controlada de foc a estructures de vegetació, sota unes condicions meteorològiques, de combustible i topogràfiques fixades, amb la intenció d'assolir un objectiu determinat.

Amb aquest mateix propòsit, durant els mesos de gener, febrer i març de 2021 s'han executat una sèrie de cremes prescrites al paratge de Puigdorca, concretament al pla del Vilar, al terme municipal de Balsareny.

La finalitat d'aquestes actuacions tenia per objectiu la prevenció d'incendis forestals, generant una zona de baixa càrrega amb l'eliminació del combustible de superfície i d'escala, així com l'eliminació de restes d'aclarida. A més, l'execució d'aquestes cremes també contribueix a la formació i entrenament del personal operatiu de Bombers en les tasques d'extinció.

La parcel·la de Puigdorca

La parcel·la, de propietat privada, és una massa adulta de pi blanc amb acompanyament de roure i alzina i sotabosc variat; compta amb un pla tècnic de gestió i millora forestal (PTGMF) i ja s'hi havien fet treballs forestals d'aclarida al 2016 per a la millora de la massa forestal. La finca forma part d'un punt estratègic de gestió (PEG) identificat pels Bombers en el qual l'Oficina Tècnica de Prevenció Municipal d'Incendis Forestals de la Diputació de Barcelona va dirigir els treballs forestals.

En total han estat cinc dies de crema que han permès gestionar un total de 16,8 hectàrees. El més important, però, és que amb la gestió d'aquest espai es redueix considerablement l'efecte potencial d'un GIF en aquesta zona. »»

Asier Larrañaga

Imatge de la crema prescrita a Puigdorca

Aquest, doncs, és només un exemple del model de gestió forestal que a poc a poc va prenent força arreu del territori. Cal que les administracions hi segueixin apostant i que la gestió preventiva sigui el model a seguir. Cal explicar a la societat que la gestió dels boscos és necessària, que el foc com a eina de gestió és vàlid i que això no genera un impacte negatiu, sinó una dinàmica d'ecosistemes. Els incendis forestals són una realitat creixent amb què ens ha tocat conviure i cal que seguim adaptant-nos-hi.

Arxiu Oriol Serra Valdés

Imatges de la parcel·la durant i després de la crema prescrita a Puigdorca.

Resposta a la imatge de Balsareny

Isidre Prat

Es tracta de l'església romànica de Santa Margarida de l'Alou, de la qual veiem la seva façana. Es troba entre la masia de l'Alou i l'autovia. Precisament es pot veure bé passant per l'autovia, en sentit Berga, a l'altura de les Malloles, a la riba esquerra del Llobregat. S'hi va a peu des de la casa de l'Alou per un camí que baixa fins al riu; però, abans del pont de l'autovia, cal desviar-se a la dreta i vorejar un camp, enmig del qual hi ha l'església.

Com es pot veure, la petita església es troba en un estat ruïnós, tot i que, ben apuntalada, es manté dreta encara.

De fet, es manté així des de fa força anys, en què es va arranjar mínimament perquè no caigués. Si ens acostem a la porta d'entrada veurem que té una sola nau i que el sostre està força malmès; i si veiem la part del darrere, comprovarem que és d'un sol absis.

L'església actual sembla ser de finals del segle XIII, tot i que en el mateix lloc ja se'n troba documentada una d'anterior al segle XI, amb el nom de Sant Joan de l'Alou.

Isidre Prat Obradors

Passejant per Balsareny

Alfred Selgas

Si tot l'any va bé per caminar pels entorns del nostre poble, ara amb el bon temps podem gaudir del paisatge i dels indrets bonics que tenim a l'abast. Aquí compartim un petit reportatge d'una passejada feta a primers de maig d'enguany, on trobem, enmig de sembrats de colza, unes vistes del Castell, de la resclosa de Sant Esteve, del mas Lledó de Sobre-roca, la resclosa dels Manresans, el camí de la Síquia, el Llobregat i la fàbrica del Molí, amb els horts i la resclosa.
[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

Isidre Prat Obradors

Ivet Junyent Arnaus, una advocada d'ofici a Balsareny

Josep Gudayol i Puig

Empesa per aquest vent de maig, aflora aquesta finestra oberta per parlar amb una conciutadana balsarenyenca, vinguda fa un temps a casa nostra, la qual exerceix la professió en el camp de l'advocacia.

***Ivet Junyent** va néixer a Sallent el 25 de març de 1989 i recentment ha obert un despatx d'advocada a Balsareny, concretament a la carretera de Berga, número 41, baixos (tel. 93 135 68 88, mòbil: 623 264 526; ivet@ijadvocada.com; www.ijadvocada.com).*

Junyent va estudiar els estudis primaris a l'Escola Vedruna de Sallent, secundària a l'Escola Santa Rosa de Lima "Dominiques" de Manresa, el batxillerat a l'Institut Lluís de Peguera de Manresa i la llicenciatura de Dret a la Universitat Autònoma de Barcelona. Posteriorment, va cursar l'especialització de lletrada en Assistència a les Víctimes de Violència de Gènere.

— Com va anar tot això de voler estudiar dret?

Ivet Junyent

— Sempre he considerat que eren uns estudis interessants, ja que et permeten adquirir una sèrie d'habilitats i coneixements que et serveixen tan per a la vida personal com professional. Respecte de per què he escollit la professió d'advocada i no una altra, imagino que aquí juga un paper fonamental el meu caràcter (*riu*). En aquest sentit, és de destacar que, des de ben petita, sempre he sigut una persona empàtica, amb evident vocació per resoldre conflictes i ajudar els altres. Per altra banda, des que tinc ús de raó he viscut molt de prop aquesta professió, ja que el meu pare també és advocat i suposo que això també t'acaba influint. No obstant això, no va ser fins quan estava cursant segon de batxillerat, que vaig decidir fermament que estudiaria Dret. I això es el que vaig fer: quan vaig finalitzar el batxillerat em vaig matricular a la UAB el setembre del 2008 i vaig finalitzar els estudis de Dret el juny del 2012, ja que són 4 anys de llicenciatura. Posteriorment, vaig fer la passantia com a advocada i em vaig col·legiar a l'Il·lustre Col·legi d' Advocats de Manresa. Seguidament vaig començar a exercir com a advocada i, des d'aleshores, no he parat de formar-me i de dedicar-me al que m'agrada: l'advocacia.

— A Balsareny, amb tres mil i escaig d'habitants, quina oferta de treball creieu que hi pot haver?

— Doncs exactament la mateixa que a la resta de pobles i/o ciutats. Quan l'objectiu del/de la professional és oferir l'excel·lència en el servei contractat, és indiferent tenir el despatx en un poble que en una ciutat.

— Se us pot trobar dins la modalitat d'advocada d'ofici?

— Sí, vaig tenir clar que volia formar part d'aquest servei, ja que l'assistència jurídica gratuïta és el servei públic que garanteix el dret a obtenir defensa i representació gratuïtes quan la persona no té suficients recursos per litigar. Per això, des de fa uns 6 anys aproximadament estic inscrita al Torn d'ofici de l'àmbit Penal, Civil, Matrimonial-Família i Social, així com al Torn Especialitzat d'Assistència a les Víctimes de Violència de Gènere.

— Moltes gràcies, Ivet, i molta sort.

NovaVisió
M. Àngels Ruiz de Valdivia Morales
Òptic optometrista - N. Col. 7479
Cra. de Manresa, 4, bxs. - Telèfon 93 820 00 67 - BALSARENY

IVET JUNYENT
ADVOCADA
Carretera de Berga 41 Baixos, Balsareny 93 135 68 88 / 623 26 45 26
despatx@ijadvocada.com www.ijadvocada.com

SSA
Sensada Solà
assessors
ssa@sensadasola.com
Ctra. Berga, 14
Balsareny
Tel. 93 8396230 Fax 93 8200020

Bar - Restaurant
EL JARDINET
Comunions, banquets, reunions...
Jaume i Emília
Carrilet, 65 - BALSARENY

El CEB recupera un pou de glaç al pla de Vilamajor

Isidre Prat Obradors

A primers d'aquest mes de maig, alguns voluntaris del Centre Excursionista de Balsareny van fer unes tasques de neteja i recuperació d'un pou de glaç que es troba a l'extrem nord-est del pla de Vilamajor, prop del Mas de les Claperoses, encara en terme de Balsareny, però molt a prop dels termes de Sallent i Gaià.

Tot i que és a prop d'aquesta masia, es troba en un lloc molt amagat i de difícil accés, per bé que a partir d'ara s'hi podrà arribar molt més fàcilment, donat que s'ha millorat el camí des del Mas de les Claperoses, que és el principal que hi ha.

Si ens situem a l'esmentada masia (es pot deixar el cotxe en un espai sota la casa mateix), cal agafar un petit camí, que es va perdent (cada cop més estret), en sentit nord (mirant cap a Berga), a la vora d'un grandiós camp de colza. Al cap de poc cal seguir un altre camí estret que va rodejant el camp de colza, en sentit est (cap a la casa veïna de Cal Panxeta, ja en terme de Sallent). Aquest camí gairebé només és el marge del camp, que cal passar amb molt de compte (tot i que ara està més marcat i net, pel costat esquerre hi ha esbarzers i un petit barranc). Al cap d'uns 150 metres, es gira per un corriol a l'esquerra i cap avall, ficant-se ja dins del bosc. El corriol està ben marcat (va seguint un fil elèctric a la seva esquerra) i arriba fins al pou amb un total de 70 o 80 metres de baixada.

Fins fa poc el pou ni tan sols es veia, perquè estava gairebé tapat amb branques d'arbres i heures, però per sort ara s'ha

A. Selgas

fet ben visible. És molt gran. Té ben bé uns 5 metres de fondària per uns 3-4 metres de diàmetre. És rodó i fet de pedra. La tasca més complicada va ser baixar al pou i treure'n totes les deixalles que hi havia, acumulades amb el temps, que eren moltes. Es van poder pujar a través de bosses penjades de cordes.

En una darrera fase, es van empaquetar totes aquestes deixalles: bosses de plàstic, ampolles de vidre, sacs... i evidentment es van treure del bosc, per llençar-les després als contenidors. Al fons també hi havia molts ossos: alguns s'hi van deixar (uns quants cranis) i molts altres es van abandonar en un racó del bosc, esperant que es vagin biodegradant de mica en mica. Pel seu aspecte, la majoria d'ossos corresponien a porcs senglars que haurien caigut al pou; altres ossos estaven ficats en sacs, cosa que indicaria que alguns animals morts els haurien ficats en sacs que després haurien abocat al pou (potser la gent de cases veïnes, però no ho sabem). Actualment el pou està descobert, però cal pensar que, quan es va fer, estava tapat amb una cúpula de pedra segurament, perquè no s'escapés la fredor del gel; més endavant es devia ensorrar.

Aquest pou es troba prop de la riera de Gaià, situada a menys de 100 metres més avall del mateix. Per això, quan, a l'hivern, la riera estava ben glaçada, es feien talls de gel i s'abocaven al pou proper; entremig de cada bloc s'hi posaven bales de palla, per tal que no es convertís tot en una sola peça de gel de dalt a baix.

Sembla que aquest gel es transportava bàsicament a Barcelona i tenia un ús sobretot sanitari, com a antiinflamatori (tots sabem que, si convé, encara ara ens posem un tros de gel per mitigar una cremada, per exemple).

Si és possible, sobre el context històric d'aquestes esculture, la seva situació i altres detalls en parlarem al *Sarment* el mes vinent.

Les fotos que adjuntem creiem que donen una visió bastant bona del pou en qüestió i de les tasques que s'hi han portat a terme.

[Vegeu més fotografies al blog del *Sarment*]

A. Selgas

Paraules d'amor

Escola de Música i Teatre mossèn Joan Bajona

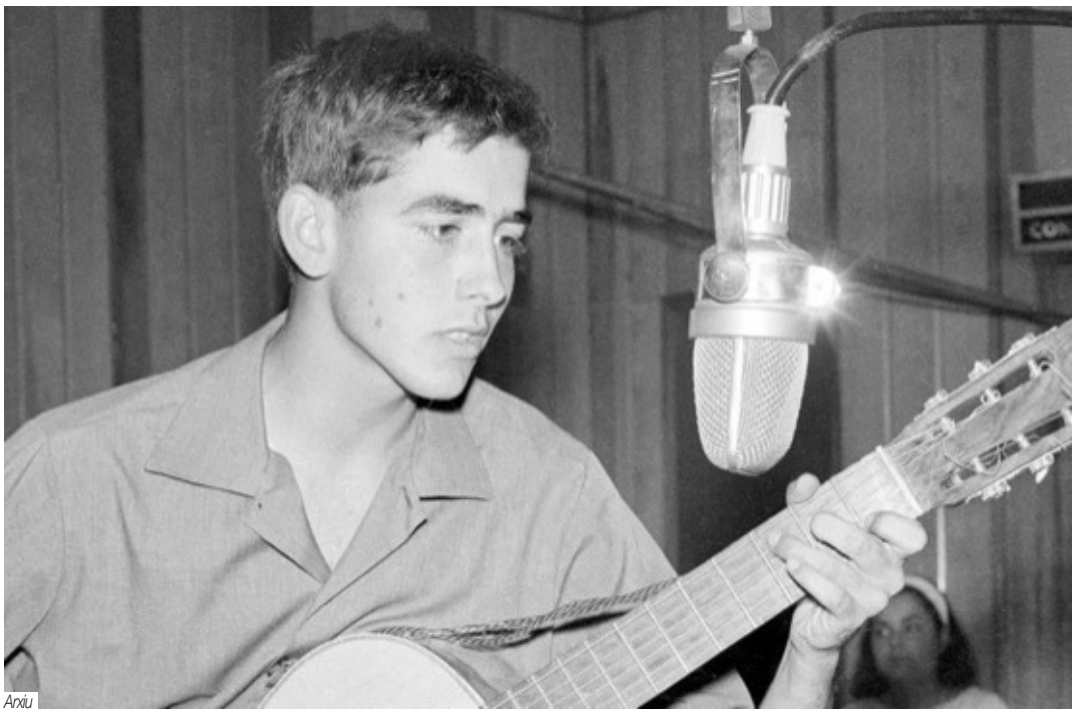

Arxiu

Per continuar el nostre recorregut per cançons catalanes que formen part de l'univers musical de diverses generacions, aquest mes farem un salt temporal important que ens portarà als anys 1960. Aquesta fou una dècada molt evolutiva al món occidental i la cultura catalana no en quedà pas al marge. Hi hagué una represa de la vida cultural que tingué com a exponent destacat la música a través de les cançons compostes per joves cantautors. La cançó de què parlarem avui és molt bona mostra d'aquest fenomen.

Nascut poc després d'acabada la Guerra Civil en una família de treballadors, Joan Manuel Serrat Teresa va créixer al Poble Sec de Barcelona, un barri popular, bulliciós i divers. Va ser brillant als estudis i va obtenir el títol de pèrit agrònom. Mentre estudiava, ajudat per una guitarra que li havia regalat el seu pare, va començar a compondre cançons. Un dels seus companys al servei militar va ser Enric Barbat, cantautor que ja havia iniciat la seva carrera, i el seu exemple va esperonar Serrat a dedicar-se plenament a compondre i cantar.

El 1965, als vint-i-dos anys, va obtenir el seu primer contracte discogràfic i l'admissió al grup Els Setze Jutges. Al primer disc (Edigsa 1965) hi trobem quatre cançons de gran qualitat poètica, entre elles *Una Guitarra*, i hi sentim un noi de veu tímida cantant amb enteresa i convenciment. L'any següent vingueren més discos amb *Sota un cirerer florit*, *El drapaire*, *Ara que tinc vint anys* i *Paraules d'amor*.

Aquesta darrera estava cridada a ser una de les cançons d'amor de referència per a les següents dècades. A la tornada ¬—que tots sabem de memòria: "paraules d'amor, senzilles i tendres, no en sabíem més, teníem quinze anys..."—, escrita en primera persona del plural i en temps passat imperfet, el jo poètic parla en nom dels dos amants adolescents. Glosa l'experiència que compartiren i hi podem intuir una relació entre iguals, sense indicis de possessió, subjugació o dependència, mentre fruïm del llenguatge planer i literal amb una única metàfora, "tot just despertàvem del son dels infants".

La llista de versions d'altres artistes és ben llarga i hi podríem destacar la de Moncho, la d'Alejandro Sanz i la de Sílvia Pérez-Cruz. La versió que Rosario Flores va presentar al Liceu el 2008 va ser en castellà al principi per després, amb el públic dempeus ovacionant-la, cantar-la en la llengua original. Un dels millors pianistes de jazz del segle XX, el barceloní Tete Montoliu, va ser dels un dels primers músics en creure en el jove Serrat, li va fer sempre costat i va incorporar *Paraules d'amor* al seu repertori instrumental. El 1996 i dins del seu concert *D'un temps, d'un país*, Serrat va fer sortir a l'escenari Tete Montoliu perquè interpretés *Paraules d'amor* a piano sol, mentre ell, assegut al costat, escoltava embadalit la seva cançó en les mans del mestre.

Trobareu més informació de l'Escola de Música Joan Bajona al web de l'Ajuntament www.balsareny.cat També podeu rebre tota la informació a través de la subscripció al butlletí digital de l'Ajuntament.

MésQueModa
C/Creu, 3 · Balsareny · 938 396 414

CAFETERIA-GRANJA
EL RACÓ DE LA MEL
Plaça de la Mel, b2, local 2.
Tel. 93 249 73 57
BALSARENY

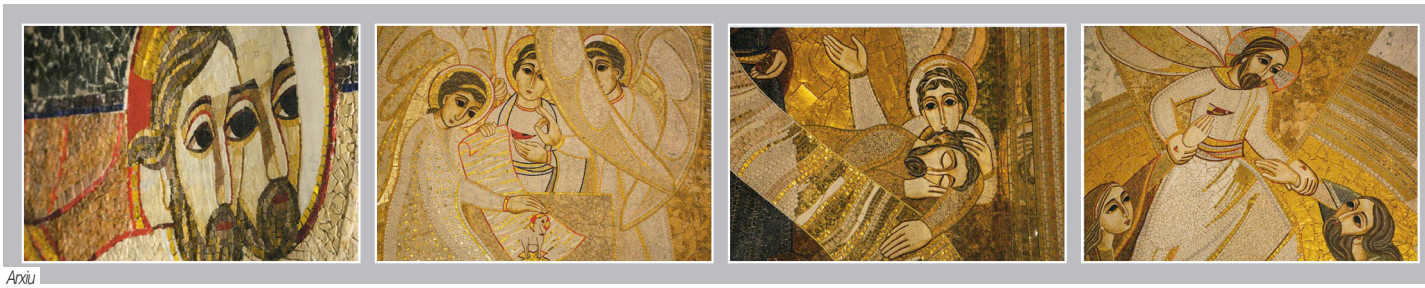

Arxiu
Detalls dels mosaics.

Santuari de l'encontre i de la llum

Mn. Antoni Bonet i Trilla

Els mosaics de Marko Rupnik per al santuari de la Cova de Sant Ignasi de Manresa recorren el pelegrinatge cristià a través dels exercicis espirituals. El jesuïta eslové Marko, de 66 anys, és considerat el Miquel Àngel del segle XXI. Com a artista que plasma en mosaic el missatge cristià, compta amb més de 130 grans obres arreu del món. Entre la seva amplíssima producció internacional cal esmentar els seus treballs a la capella Redemptoris Mater del Palau Apostòlic Vaticà, a la sagristia de l'altar Major de la catedral de l'Almudena a Madrid o a la Cúria general de la Companyia de Jesús a Roma. Ara, l'Església, on l'ha reclamat, és al santuari de la cova de Sant Ignasi de Manresa, en l'escaiença de l'any jubilar amb motiu dels 500 anys de la conversió de Sant Ignasi de Loiola, fundador dels jesuïtes.

Rupnik i el seu equip de 22 artistes han passat tot just una setmana a Manresa, enllestint els 550 metres quadrats de mosaics que recorren el pelegrinatge cristià a través dels exercicis espirituals de Sant Ignasi de Loiola, amb imatges bíbliques.

Cal dir que l'estil de Rupnik està molt inspirat en l'art romànic i bizantí. Serà una bona ocasió de poder-ho visitar i contemplar.

Exposició bisbe Pere: una veu compromesa.

Es pot visitar a la Llar parroquial sobretot els caps de setmana i especialment els diumenges des de ¾ d'1 (12:45) fins a 2/4 de 2 (13:30). Hi ha la part de monitors i la part cronològica, molt pedagògica i ben presentada, la qual cosa la fa fàcil de seguir.

Vinguda de la Delegada d'evangelització.

Està previst que la Teresa Gené vingui a visitar-nos el dia 30 de maig, festa de la Trinitat. Serà a l'eucaristia de les 12 h. del migdia i també per tenir una trobada amb el Grup evangelitzador parroquial. És també la Delegada episcopal de la zona del Llobregat.

Visita pastoral del nostre bisbe Xavier.

Segurament serà el mes de juny d'una forma molt puntual i concreta. Ja informarem.

Dijous, 24 de juny: Sant Joan.

Tal com s'ha anunciat, és el dia que es pensa portar a terme la inauguració de l'espai de Mn. Joan Bajona a la Llar parroquial, i també la inauguració del nom de la sala bisbe Pere Casaldàliga als baixos de la Llar parroquial. Serà a les 6 de la tarda i oberta a tothom.

La Comunitat de Sant Egidi a Balsareny.

El dia 27 de juny, diumenge, es faran presents a la nostra població. Serà la comunitat de Manresa.

Arxiu

Color i sexe: avui encara

Josep Gudayol i Puig

Com sempre, i amb aquesta sort de poder veure les primeres clarors del dia, em plau de retrobar-me amb tots vosaltres, amics lectors, i amb aquesta —com dic sempre— eina estimada, la meva màquina d'escriure, que intentarà que reflexionem sobre les possibles discriminacions que encara avui són ben paleses dins de la nostra societat. Són les 6:15 del matí, em planto davant de la taula de mals endreços i trobo una de les passades columnes de Martí Gironell i un títol que em sembla interessant: "El bressol".

"Desgraciadament, no els descobriré res de nou si els dic que ser dona encara ara costa més que ser home en aquest món. I ho escric avui que som a quatre dies vista de les celebracions i reivindicacions del 8 de març. Ja sé que d'un temps cap aquí es miren de fer avenços per equilibrar una realitat que, des que naixem, des de temps immemorials ha estat mal repartida. Benvingudes siguin totes les iniciatives que van en aquesta direcció" (Martí Gironell, *El Punt Avui*, dimecres 3 de març de 2021).

Continuant, Gironell ens fa arribar que encara avui en la societat actual la ridiculesa dels colors tenen a veure amb si ets nen o bé nena. Que si blau marí, que si rosa... Potser és perquè el problema de la discriminació ve de tan lluny que fins i tot es manifesta abans que la criatura arribi al bressol.

Acabo: personalment reivindico una igualtat home-dona. I que en aquest segle vint-i-u deixem enrere les foteses com el color i el sexe!

Repte núm. 60

Roc Carulla

Resposta al Repte núm. 59:
7 triangles acutangles.

Si en Joan va a l'escola en bus i torna caminant, el viatge dura 30 minuts. Si va i torna en bus, el viatge dura 10 minuts.

Quant de temps trigarà si va i torna caminant?

Salut i lògica!

L'abril mullat fa créixer l'herba per al ramat

Francesc Camprubí

Temperatura (ºC)

Mitjana de mínimes	4,9
Mitjana de màximes	18,2
Mínima (dia 18)	-1,1
Màxima (dia 2)	24,6
Mín. més alta (dia 15)	8,5
Màx. més baixa (dia 16)	12,0

Vent (km/h)

Ventada més alta (dia 6 i 24)
40,0

Pressió (hPa)

Màxima (dia 24)	1.023,1
Mínima (dia 27)	1.000,3

La pluja (litres/m2)

Dia 9	2,2
Dia 11	7,8
Dia 16	7,6
Dia 26	14,8
Dia 28	2,2
Dia 29	4,0
Dia 30	10,2
Total	**48,8**

Arxiu

Carme Galera
roba de vestir
roba per nadons, roba per nens i nenes, roba per nois i noies, roba per adults, roba per la llar, llistes naixement
a la crta. de Berga 3, telf. 938 396 246, de Balsareny

CARNS CAPDEVILA
CRIANÇA I ELABORACIÓ PRÒPIA
PRODUCTES ARTESANALS
Jacint Verdaguer, 9 - Tel. 93 820 02 86 - BALSARENY

LA BARBERIA
BALSARENY
Carretera de Manresa, 18
Tel. 696 21 78 61 - BALSARENY

Clínica Podològica

Zayas

Deysi Zayas *Núm. Col. 1901*

TRACTAMENTS
Ungla encarnada
Engrossiment de l'ungla
Exploració biomecànica: anàlisi de la marxa
Adaptació de suports plantars
Tall, fresat d'ungles , durícies
Fongs
Berrugues plantars
Embenats neuromusculars: embenats per a atletes, disminució de la inflamació, altres problemes físics
Embenat funcional: esquinç, fascitis plantar, metatarsàlgia
Reeducació de l'ungla mitjançant gel medicamentós
Ortesis digital: tractament alternatiu personalitzat de silicona
Cirurgia de parts toves i osteoarticular

Especial atenció al peu diabètic i esportistes

Servei a domicili

C. Bruc, 50 **Balsareny** 667 51 70 90 deysizayas@gmail.com

Sarment

Butlletí del Cercle Cultural de Balsareny

Publicació periòdica, transmesa pels seus editors. Tarifa postal 200gr., 0,13 cts. Decret 2243/77 (BOR núm. 208 - Art. 1)

Dipòsit legal: B-27.977-1980

Plaça Ricard Viñas, 3, 2n - 08660 BALSARENY (Bages)